Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL JEAN RICHARD DE LA TOUR
prezentate la 9 martie 2023[1]

Cauza C-142/22

OE
împotriva
The Minister for Justice and Equality

[cerere de decizie preliminară formulată de Supreme Court (Curtea Supremă, Irlanda)]

„Trimitere preliminară – Cooperare polițienească și judiciară în materie penală – Mandat european de arestare – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Articolul 27 – Principiul specialității – Urmărire penală pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării, alta decât cea care a motivat această predare – Consimțământul autorității judiciare de executare – Mandat european de arestare lipsit de validitate – Consecințe asupra cererii de consimțământ – Chestiune soluționată definitiv în decizia de predare”

I. Introducere

1. Articolul 27 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre[2], astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009[3], prevede principiul specialității potrivit căruia o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

2. Din articolul 27 alineatul (3) litera (g) din Decizia-cadru 2002/584 reiese că principiul specialității prevăzut la alineatul (2) al acestui articol nu se aplică atunci când autoritatea judiciară de executare care a predat persoana în cauză își dă consimțământul, în conformitate cu alineatul (4) al articolului menționat, pentru ca aceasta să fie urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

3. Prezenta cerere de decizie preliminară invită în esență Curtea să decidă dacă constatarea potrivit căreia un mandat european de arestare în temeiul căruia o persoană a fost predată a fost emis de o autoritate care nu constituia o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, și, prin urmare, ar fi trebuit să fie considerat nevalid

1 Limba originală: franceza.

2 JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3.

3 JO 2009, L 81, p. 24, denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”.

pentru acest motiv este de natură să împiedice autoritatea judiciară de executare, atunci când este sesizată cu o cerere de consimțământ prin care se urmărește autorizarea autorităților judiciare din statul membru emitent, să urmărească penal sau să condamne această persoană pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa, să dea un asemenea consimțământ.

4. În prezentele concluzii, vom propune Curții să răspundă la această întrebare în sensul că un asemenea motiv de nevaliditate a unui mandat european de arestare nu este de natură să împiedice autoritatea judiciară de executare să dea consimțământul solicitat.

II. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

5. Articolul 1 alineatul (1), articolul 6 alineatele (1) și (2), articolul 8 alineatul (1) și articolul 27 din Decizia-cadru 2002/584 sunt relevante în cadrul prezentei cauze.

B. Dreptul irlandez

6. Decizia-cadru 2002/584 a fost transpusă în dreptul irlandez prin European Arrest Warrant Act 2003 (Legea din 2003 privind mandatul european de arestare), cu modificările ulterioare.

7. Articolul 2 alineatul (1) din această lege prevede printre altele următoarele definiții:

– „autoritate judiciară” înseamnă „judecătorul, magistratul sau orice altă persoană autorizată în temeiul legii statului membru în cauză să îndeplinească funcții identice sau similare celor îndeplinite de o instanță [din Irlanda] în conformitate cu articolul 33”. Supreme Court (Curtea Supremă, Irlanda) precizează că este vorba despre funcția de emitere a mandatelor europene de arestare;

– „autoritatea judiciară emitentă” este „autoritatea judiciară din statul emitent care a emis mandatul relevant în cauză”, și

– „statul membru emitent” este „un stat membru […] a cărui autoritate judiciară a emis mandatul european de arestare respectiv”.

8. Articolul 22 din Legea din 2003 privind mandatul european de arestare, astfel cum a fost înlocuit prin articolul 80 din Criminal Justice (Terrorist Offences) Act 2005 [Legea din 2005 privind justiția penală (infracțiuni de terorism)], prevede la alineatul (7):

„În ceea ce privește o persoană care a fost predată unui stat emitent în temeiul prezentei legi, High Court [Înalta Curte, Irlanda] își poate da consimțământul pentru:

(a) declanșarea urmăririi împotriva persoanei respective în statul membru emitent pentru comiterea unei infracțiuni;

(b) aplicarea, în statul membru emitent, a unei pedepse împotriva persoanei respective, inclusiv a unei pedepse privative de libertate, pentru comiterea unei infracțiuni sau

(c) declanșarea urmăririi împotriva persoanei respective sau privarea de libertate a acesteia în statul emitent în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță pentru comiterea unei infracțiuni,

la primirea unei cereri scrise în acest sens din partea statului membru emitent."

9. Articolul 22 alineatul (8) din Legea din 2003 privind mandatul european de arestare, astfel cum a fost înlocuit prin articolul 15 din European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012 [Legea din 2012 privind mandatul european de arestare (aplicarea în țări terțe și modificare) și extrădarea (modificare)], prevede că consimțământul dat în temeiul articolului 22 alineatul (7) din Legea din 2003 privind mandatul european de arestare este refuzat în cazul în care infracțiunea în cauză este o infracțiune pentru comiterea căreia o persoană nu ar putea să fie predată, în conformitate cu partea 3 din această lege. Această parte 3 cuprinde dispozițiile privind drepturile fundamentale, corespondența, dubla incriminare, urmărirea penală împotriva persoanei căutate pe teritoriul statului în temeiul săvârșirii acelorași presupuse fapte, vârsta răspunderii penale, extrateritorialitatea și judecarea în lipsă.

III. Situația de fapt din litigiul principal și întrebările preliminare

10. În anul 2016, OE a făcut obiectul a trei mandate europene de arestare, două dintre acestea fiind emise de Parchetul din Amsterdam (Țările de Jos), iar al treilea de o unitate a Parchetului național neerlandez. Mandatele menționate priveau predarea lui OE în vederea judecării pentru o serie de infracțiuni referitoare printre altele la spălare de bani, vătămare corporală și tentativă de omor.

11. Întrucât obiecțiunile formulate de OE au fost respinse de High Court (Înalta Curte), iar acesta nu a declarat apel împotriva hotărârii pronunțate de aceasta din urmă, OE a fost predat autorităților neerlandeze în cursul anului 2017. Este evident că niciuna dintre aceste obiecții nu privea faptul că mandatele europene de arestare fuseseră emise de procurori. OE a fost condamnat ulterior la o pedeapsă cu închisoarea de 18 ani pe care o execută în prezent în Țările de Jos.

12. La 1 mai 2019, procurorul național neerlandez a trimis High Court (Înalta Curte), în calitatea acesteia de autoritate judiciară de executare, o cerere de consimțământ, în conformitate cu cele prevăzute la articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584, pentru a permite declanșarea urmăririi penale împotriva lui OE pentru infracțiuni săvârșite înaintea predării sale, altele decât cele care au motivat predarea sa. Această cerere a fost introdusă la High Court (Înalta Curte) la 23 iulie 2019. OE a fost judecat, declarat vinovat și condamnat la închisoare pe viață pentru noile capete de acuzare, însă este necesar consimțământul autorității judiciare de executare pentru ca această nouă pedeapsă privativă de libertate să poată fi executată.

13. Cererea de consimțământ menționată a fost însă retrasă în urma pronunțării Hotărârii din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau)[4], din care rezultă că parchetele dintr-un stat membru care sunt expuse riscului de a fi supuse, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea puterii executive în cadrul adoptării unei decizii referitoare la emiterea unui mandat european de arestare nu pot intra sub incidența noțiunii de „autoritate judiciară emitentă", în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584.

4 C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456.

14. O nouă cerere de consimțământ a fost ulterior introdusă la High Court (Înalta Curte), de această dată provenind însă de la un judecător de instrucție din Amsterdam.

15. OE s-a opus acestei cereri de consimțământ în fața High Court (Înalta Curte), susținând că autoritățile care au emis mandatele europene de arestare nu constituiau „autorități judiciare emitente”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584. În această privință, trebuie precizat că OE nu contestă predarea sa către autoritățile neerlandeze în temeiul acestor mandate europene de arestare, dar consideră că consimțământul pentru urmărirea altor infracțiuni decât cele care au motivat predarea sa nu poate fi dat atunci când mandatele europene de arestare inițiale nu au fost eliberate în mod valabil de o autoritate judiciară emitentă.

16. Or, apreciind că decizia referitoare la predarea sa are autoritate de lucru judecat, High Court (Înalta Curte) a respins acțiunea formulată de OE. Acesta din urmă a declarat apel la Court of Appeal (Curtea de Apel, Irlanda).

17. Între timp, la 24 noiembrie 2020, Curtea a pronunțat, în privința procurorului irlandez, Hotărârea Openbaar Ministerie (Fals în înscrisuri)[5], potrivit căreia articolul 6 alineatul (2), precum și articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretate în sensul că procurorul unui stat membru care, deși participă la administrarea justiției, poate primi în cadrul exercitării puterii sale de decizie o instrucțiune individuală din partea puterii executive nu reprezintă o „autoritate judiciară de executare” în sensul acestor dispoziții[6].

18. Court of Appeal (Curtea de Apel) a respins acțiunea formulată de OE, considerând, în conformitate cu argumentația dezvoltată de Minister for Justice and Equality (ministrul Justiției și Egalității, Irlanda, denumit în continuare „ministrul”), că era necesar să se aplice norma națională de procedură referitoare la principiul estoppel, care împiedica atât contestarea directă a deciziei de predare a High Court (Înalta Curte), cât și o cale de atac incidentă împotriva acestei decizii[7]. În această privință, Court of Appeal (Curtea de Apel) s-a întemeiat pe jurisprudența Curții prin care s-a subliniat, sub rezerva respectării principiilor echivalenței și efectivității, a căror încălcare nu era invocată în cadrul cauzei principale, importanța principiului conform căruia hotărârile judecătorești rămase definitive după epuizarea căilor de atac sau după expirarea termenelor de introducere a căilor de atac nu mai puteau fi contestate[8].

19. La 22 septembrie 2021, Supreme Court (Curtea Supremă) a admis în principiu recursul.

20. Potrivit acestei instanțe, OE admite că decizia prin care s-a dispus predarea sa în cursul anului 2017 are, din punctul de vedere al dreptului irlandez, autoritate de lucru judecat și că dreptul Uniunii nu ar impune ca această decizie să fie repusă în discuție. Principala obiecțiune a acestuia cu privire la acordarea consimțământului se întemeiază pe condițiile legale care reglementează procedura de obținere a consimțământului. Astfel, potrivit articolului 22 alineatul (7) din Legea din 2003 privind mandatul european de arestare, cererea de consimțământ trebuie să provină de la „statul emitent”, iar acesta este definit ca fiind statul a cărui „autoritate judiciară” a emis mandatul

5 C-510/19, EU:C:2020:953.

6 Punctul 70 din această hotărâre. A se vedea de asemenea Hotărârea din 8 decembrie 2022, CJ (Decizie de predare amânată din cauza urmăririi penale) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, punctul 55).

7 Instanța de trimitere arată că, de regulă, principiul estoppel poate să își găsească aplicare într-o cauză atunci când: i) o instanță competentă a pronunțat o hotărâre; ii) hotărârea a fost pronunțată pe fond și este definitivă; iii) hotărârea a soluționat o problemă pe care o parte încearcă să o invoce în cadrul unei proceduri ulterioare; și iv) părțile au fost aceleași persoane (sau succesorii în drepturi ai acestora) ca și părțile din procedura în care se invocă aspectul susceptibil să fie supus principiului estoppel.

8 Instanța de trimitere se referă la Hotărârea din 6 octombrie 2009, Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615).

european de arestare inițial. Or, OE arată că, întrucât procurorii care au emis mandatele europene de arestare inițiale nu constituiau, în temeiul dreptului Uniunii, „autorități judiciare", rezultă că Regatul Țărilor de Jos nu poate fi considerat ca fiind „statul emitent".

21. În schimb, ministrul continuă să susțină în fața instanței de trimitere că orice problemă care s-ar fi putut ridica privind posibilitatea procurorilor neerlandezi de a acționa în calitate de autorități judiciare emitente ale mandatelor europene de arestare trebuie considerată ca fiind soluționată definitiv de High Court (Înalta Curte) în decizia sa de predare din anul 2017 și că principiul estoppel se aplică deciziei definitive respective, astfel încât nu mai poate fi repusă în discuție cu privire la acest aspect.

22. Potrivit instanței de trimitere, răspunsul la întrebarea dacă ar trebui să i se permită lui OE, în cadrul unei cereri de consimțământ în temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584, să invoce un argument care se întemeiază pe faptul că mandatele europene de arestare inițiale nu au fost emise de o „autoritate judiciară emitentă", în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, depinde de calificarea corectă din punct de vedere juridic a relației dintre procedura de predare și procedura de consimțământ.

23. Astfel, instanța respectivă apreciază că, în ipoteza în care aceste proceduri trebuie considerate ca fiind separate și autonome, astfel încât orice obiecțiune care ar putea fi invocată de persoana în cauză în cadrul cererii de predare poate fi invocată ca argument nou sau ca argument suplimentar în cadrul cererii de consimțământ, nu poate fi aplicat principiul estoppel.

24. Dacă, în schimb, aceste proceduri trebuie considerate ca fiind atât de strâns legate încât o chestiune care a fost în mod necesar soluționată în decizia de predare trebuie considerată ca fiind soluționată în scopul deciziei de acordare a consimțământului, lui OE nu i se va permite să se întemeieze în această etapă pe un argument privind statutul autorității judiciare emitente.

25. În aceste condiții, Supreme Court (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 27 din [D]ecizia-cadru [2002/584] trebuie interpretat în sensul că o decizie de predare a unei persoane creează un raport juridic între aceasta, statul membru de executare și statul membru solicitant, astfel încât orice aspect considerat a fi fost soluționat definitiv prin această decizie trebuie să fie, de asemenea, considerat a fi fost soluționat în scopul procedurii de obținere a consimțământului pentru urmărirea penală sau pentru aplicarea unei pedepse în legătură cu alte infracțiuni?

2) În cazul în care răspunsul la prima întrebare este că articolul 27 nu impune această interpretare, o normă națională de procedură încalcă principiul efectivității atunci când are drept consecință să o împiedice pe persoana vizată să invoce, în contextul unei cereri de obținere a consimțământului, o hotărâre relevantă a [Curții] pronunțată ulterior deciziei de predare?"

26. Instanța de trimitere a solicitat ca prezenta cauză să fie judecată potrivit procedurii preliminare accelerate prevăzute la articolul 105 din Regulamentul de procedură al Curții sau potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din acest regulament de procedură.

27. Prin Decizia din 15 martie 2022, Camera a doua a decis să nu dea curs cererii instanței de trimitere de a judeca această cauză potrivit procedurii preliminare de urgență. Prin Decizia din 23 martie 2022, președintele Curții a respins cererea instanței de trimitere de judecare a cauzei menționate potrivit procedurii preliminare accelerate.

28. OE, ministrul și guvernul irlandez, guvernele maghiar, neerlandez și polonez, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise.

29. În ședința care a avut loc la 14 decembrie 2022, OE, ministrul și guvernul irlandez, guvernul neerlandez, precum și Comisia au prezentat observații orale și au răspuns la întrebările cu solicitare de răspuns oral adresate de Curte.

IV. Analiză

30. Astfel cum reiese din decizia de trimitere, aspectul care stă la baza întrebărilor preliminare privește relația dintre procedura de predare și cererea ulterioară prin care se urmărește, conform articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584, obținerea consimțământului autorității judiciare de executare pentru ca o persoană deja predată să poată fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

31. Mai precis, instanța de trimitere urmărește să afle dacă caracterul nevalid al unui mandat european de arestare, ca urmare a faptului că nu a fost emis de o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, poate împiedica autoritatea judiciară de executare să dea consimțământul care îi este solicitat.

32. Examinarea acestei probleme de fond în cadrul unui litigiu privind soluționarea unei cereri de consimțământ pare însă condiționată în speță de o problemă de drept procedural național, care constă în a determina dacă principiul estoppel este aplicabil în contextul cauzei principale.

33. În opinia noastră, soluționarea litigiului principal nu impune Curții să se pronunțe cu privire la conformitatea cu dreptul Uniunii a aplicării acestei norme de procedură naționale în împrejurările descrise de instanța de trimitere. Astfel, această problemă devine lipsită de relevanță din momentul în care se stabilește că, indiferent dacă persoana în cauză are sau nu posibilitatea de a invoca, în cadrul unei cereri de consimțământ, un motiv referitor la caracterul nevalid al unui mandat european de arestare care a făcut obiectul unei hotărâri definitive în vederea executării sale, un asemenea motiv nu este, în orice caz, susceptibil să justifice un refuz al autorității judiciare de executare de a da un asemenea consimțământ.

34. Apreciem de asemenea că problema de fond legată de eventualele consecințe ale caracterului nevalid al unui mandat european de arestare asupra examinării unei cereri ulterioare de consimțământ în temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie analizată ca atare, fără să fie necesară pronunțarea, contrar celor susținute de Comisie, asupra temeiniciei argumentului dezvoltat de OE prin care se urmărește să se demonstreze inexistența unui „stat emitent”, în sensul articolului 22 alineatul (7) din Legea din 2003 privind mandatul european de arestare. Astfel, pe lângă faptul că acest argument se concentrează pe interpretarea unei norme de drept național, considerăm că întrebarea principală

a instanței de trimitere privește într-adevăr relația care există, în temeiul dreptului Uniunii, între o predare inițială și o cerere de consimțământ. Această relație stă de asemenea la baza argumentației invocate de OE în cadrul litigiului principal.

35. În această privință, din decizia de trimitere reiese că OE contestă acordarea consimțământului solicitat pentru motivul că autoritățile neerlandeze care au emis mandatele europene de arestare inițiale nu aveau calitatea de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584. Fără a repune în discuție decizia de predare și statutul autorității judiciare care a formulat cererea de consimțământ, OE arată totuși că consimțământul solicitat în temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din această decizie-cadru nu poate fi dat în cazul în care mandatele europene de arestare care au condus la predarea sa nu au fost emise în mod valabil. OE invocă, așadar, caracterul nevalid al mandatelor europene de arestare inițiale pentru a se opune ca autoritatea judiciară de executare să dea consimțământul solicitat.

36. O asemenea argumentație este, în opinia noastră, eronată.

37. Astfel, chiar dacă o cerere de consimțământ este în mod necesar legată de un mandat european de arestare specific executat anterior, apreciem că această cerere trebuie să facă obiectul unei examinări separate și autonome, în funcție de meritele proprii, de către autoritatea judiciară de executare. Astfel, un viciu care afectează un mandat european de arestare care a fost executat nu poate constitui un motiv de refuz al consimțământului solicitat.

38. În această privință, trebuie să se arate că Curtea a statuat deja că, din moment ce persoana căutată a fost arestată și ulterior predată statului membru emitent, mandatul european de arestare și-a epuizat, în principiu, efectele juridice, sub rezerva efectelor predării prevăzute expres în capitolul 3 din Decizia-cadru 2002/584[9].

39. Printre efectele predării prevăzute în acest capitol figurează eventuala urmărire penală pentru alte infracțiuni ale căror condiții sunt prevăzute la articolul 27 din decizia-cadru amintită.

40. În temeiul principiului specialității prevăzut la articolul 27 alineatul (2) din decizia-cadru menționată, care ține de suveranitatea statului membru de executare, o persoană care a fost predată are dreptul de a nu fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate decât pentru infracțiunea care a motivat predarea sa[10].

41. Potrivit Curții, acest principiu impune astfel ca statul membru emitent care dorește să urmărească penal sau să condamne o persoană pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale în temeiul unui mandat european de arestare, alta decât cea care a motivat această predare, să obțină consimțământul statului membru de executare pentru a evita ca primul stat membru să încalce competențele pe care statul membru de executare le-ar putea exercita și să depășească prerogativele sale în ceea ce privește persoana urmărită[11].

[9] A se vedea Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punctul 77).

[10] A se vedea în special Hotărârea din 24 septembrie 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctul 39 și jurisprudența citată).

[11] A se vedea Hotărârea din 24 septembrie 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctul 40).

42. Numai în cazurile prevăzute la articolul 27 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, în special atunci când consimțământul a fost dat în conformitate cu litera (g) a acestui alineat și cu alineatul (4) al articolului menționat, autoritățile judiciare ale statului membru emitent sunt autorizate să urmărească sau să condamne această persoană pentru o altă infracțiune decât cea care a motivat predarea sa [12].

43. Curtea a subliniat că principiul specialității este strâns legat de predarea rezultată din executarea unui mandat european de arestare specific [13]. Aceasta presupune că respectarea principiului menționat nu poate fi apreciată decât în raport cu predarea efectuată în temeiul unui mandat european de arestare specific [14].

44. Cu toate acestea, în pofida legăturii care unește punerea în aplicare a articolului 27 din Decizia-cadru 2002/584 și existența unui mandat european de arestare executat anterior, trebuie să se sublinieze că Curtea a statuat deja că decizia de a acorda consimțământul prevăzut la articolul 27 alineatul (4) din decizia-cadru menționată este distinctă de cea referitoare la executarea unui mandat european de arestare și produce, pentru persoana în cauză, efecte distincte de cele ale acestei din urmă decizii [15].

45. Predarea unei persoane în temeiul unui mandat european de arestare și cererea de consimțământ prin care se urmărește autorizarea autorităților judiciare din statul membru emitent să urmărească penal sau să condamne această persoană pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa, constituie, așadar, două etape distincte ale unui proces destinat să garanteze că săvârșirea infracțiunilor nu rămâne nepedepsită în cadrul Uniunii.

46. Deși este, asemenea deciziei referitoare la executarea unui mandat european de arestare, de natură să aducă atingere libertății persoanei în cauză [16], decizia de consimțământ are astfel un obiect care îi este propriu și trebuie, pentru acest motiv, să fie adoptată de autoritatea judiciară de executare în urma unei examinări separate și autonome în raport cu cea determinată de mandatul european de arestare.

47. Această examinare trebuie efectuată în conformitate cu cele prevăzute la articolul 27 alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584, pentru a se evalua cererea de consimțământ pe baza meritelor proprii.

48. Astfel, autoritatea judiciară de executare trebuie să verifice dacă cererea de consimțământ care îi este prezentată este însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1) din această decizie-cadru și de o traducere, după cum se prevede la articolul 8 alineatul (2) din decizia-cadru menționată. Această autoritate trebuie să verifice de asemenea dacă infracțiunea pentru care este solicitat consimțământul determină ea însăși obligația de predare în temeiul aceleiași decizii-cadru.

[12] A se vedea Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Openbaar Ministerie (Fals în înscrisuri) (C-510/19, EU:C:2020:953, punctul 63).

[13] A se vedea Hotărârea din 24 septembrie 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctele 37, 38 și 40).

[14] A se vedea în acest sens Hotărârea din 24 septembrie 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctul 45).

[15] A se vedea în special Hotărârea din 26 octombrie 2021, Openbaar Ministerie (Dreptul de a fi audiat de autoritatea judiciară de executare) (C-428/21 PPU și C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punctul 49 și jurisprudența citată).

[16] A se vedea în special Hotărârea din 26 octombrie 2021, Openbaar Ministerie (Dreptul de a fi audiat de autoritatea judiciară de executare) (C-428/21 PPU și C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punctul 51 și jurisprudența citată).

49. În conformitate cu cele prevăzute la articolul 27 alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584, autoritatea judiciară de executare trebuie, în plus, să aprecieze, în raport cu motivele de neexecutare obligatorie sau facultativă menționate la articolele 3 și 4 din această decizie-cadru, dacă extinderea urmăririi penale la alte infracțiuni decât cele care au motivat predarea persoanei în cauză poate fi autorizată.

50. Or, trebuie să se constate că niciuna dintre aceste dispoziții nu prevede că un viciu care afectează un mandat european de arestare inițial este de natură să permită autorității judiciare de executare să refuze să dea consimțământul solicitat.

51. A decide altfel ar compromite, în opinia noastră, obiectivele urmărite de Decizia-cadru 2002/584.

52. Subliniem, în această privință, că din jurisprudența Curții rezultă că articolul 27 din Decizia-cadru 2002/584, întrucât prevede norme derogatorii în raport cu principiul recunoașterii reciproce enunțat la articolul 1 alineatul (2) din această decizie-cadru, nu poate fi interpretat astfel încât să se ajungă la neutralizarea obiectivului urmărit de decizia-cadru menționată, care constă în facilitarea și în accelerarea predărilor dintre autoritățile judiciare ale statelor membre având în vedere încrederea reciprocă care trebuie să existe între ele [17].

53. Acest imperativ al celerității care stă la baza Deciziei-cadru 2002/584 este reflectată la articolul 27 alineatul (4) din decizia-cadru menționată, care prevede că decizia de consimțământ pentru extinderea urmăririi penale trebuie adoptată în cel mult 30 de zile de la data primirii cererii.

54. Or, a admite că un viciu care afectează un mandat european de arestare inițial poate împiedica autoritatea judiciară de executare să dea consimțământul necesar ar însemna să se accepte ca condițiile în care a fost efectuată predarea să facă obiectul unei reexaminări în cadrul unei cereri de consimțământ formulate în temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584. O asemenea reexaminare ar conduce la întârzierea deciziei de consimțământ, ceea ce ar fi contrar imperativului celerității care stă la baza deciziei-cadru respective. Considerăm că această reexaminare este incompatibilă și cu securitatea juridică, întrucât ar putea repune în discuție caracterul definitiv al hotărârii judecătorești prin care s-a dispus executarea unui mandat european de arestare.

55. Pe de altă parte, trebuie să se rețină o interpretare care contribuie la un alt obiectiv urmărit de Decizia-cadru 2002/584, și anume combaterea impunității [18]. Or, a admite că o autoritate judiciară de executare poate refuza să dea consimțământul care îi este solicitat în temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din această decizie-cadru ar aduce atingere acestui obiectiv, împiedicând autoritățile judiciare din statul membru emitent să urmărească penal, să condamne sau să priveze de libertate o persoană pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

[17] A se vedea în special Hotărârea din 24 septembrie 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctul 35 și jurisprudența citată).

[18] A se vedea în special Hotărârea din 8 decembrie 2022, CJ (Decizie de predare amânată ca urmare a urmăririi penale) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, punctul 74 și jurisprudența citată), precum și Hotărârea din 31 ianuarie 2023, Puig Gordi și alții (C-158/21, EU:C:2023:57, punctul 141).

56. Pentru toate aceste motive, considerăm că articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584 ar trebui interpretat în sensul că constatarea potrivit căreia un mandat european de arestare, în temeiul căruia o persoană a fost predată, a fost emis de o autoritate care nu constituia o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, și ar fi trebuit, așadar, să fie considerat nevalid pentru acest motiv nu este de natură să împiedice autoritatea judiciară de executare, atunci când este sesizată cu o cerere de consimțământ prin care se urmărește autorizarea autorităților judiciare din statul membru emitent să urmărească penal sau să condamne această persoană pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa, să dea un asemenea consimțământ.

V. Concluzie

57. Având în vedere toate considerațiile care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Supreme Court (Curtea Supremă, Irlanda) după cum urmează:

Articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009,

trebuie interpretat în sensul că

constatarea potrivit căreia un mandat european de arestare, în temeiul căruia o persoană a fost predată, a fost emis de o autoritate care nu constituia o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, și ar fi trebuit, așadar, să fie considerat nevalid pentru acest motiv nu este de natură să împiedice autoritatea judiciară de executare, atunci când este sesizată cu o cerere de consimțământ prin care se urmărește autorizarea autorităților judiciare din statul membru emitent să urmărească penal sau să condamne această persoană pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa, să dea un asemenea consimțământ.